

poněvadž v době, kdy návrh na obnovu řízení k vojenskému prokurátorovi v Praze došel, obviněný již v činné vojenské službě nebyl, jak svrchu uvedeným sdělením příslušného doplňovacího okresního velitelství zjištěno. Proto nemohou šetření, která vojenský prokurátor o návrhu na pokračování v řízení konal, nejso vůbec k takovému šetření příslušný, mítí významu jako opatření ve smyslu § 16 v. tr. ř., kterými by příslušnost vojenského justičního úřadu byla založena. Nejvyšší vojenský soud jest proto názoru, že k rozhodnutí o návrhu, aby pokračováno bylo v trestním řízení, které proti Václavu V-ovi u divisiního soudu v Praze bylo vedeno a usnesením téhož soudu ze dne 23. července 1920 ještě před podáním obžaloby po rozumu § 240 v. tr. ř. bylo zastaveno, jsou příslušny obecné trestní úřady. Dovolujeme si zároveň uvést, že dle jeho názoru není ku pokračování v trestním řízení před soudy civilními zapotřebí výroku nejvyššího vojenského soudu, že obnova jest přípustna, jak je o něm zmínka v posledním odstavci § 393 v. tr. ř., poněvadž se nejedná o »obnovu« trestního řízení, které by snad bylo teprve po podané obžalobě bývalo zastaveno, jak ji má ustanovení § 387 v. tr. ř. na mysli, nýbrž jen o pokračování v trestním řízení zastaveném před podáním obžaloby, o němž v předpokladu příslušnosti vojenské trestní pravomoci rozhoduje podle § 402 v. tr. ř. vojenský prokurátor, a nikoli nejvyšší vojenský soud. Ve smyslu § 40, odstavec druhý v. tr. ř. žádá nejvyšší vojenský soud o sdělení tamního stanoviska k uvedenému sporu kompetenčnímu.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zodpověděl dotaz v tom směru, že souhlasí s tím, aby v záporném sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím v Praze a vojenským prokurátorem v Praze v trestní věci proti Václavu V-ovi pro zločin vraždy k rozhodnutí o návrhu na obnovu vztažně na pokračování v trestním řízení uznána byla příslušnost občanských trestních soudů, neboť se zřetelem k tomu, že obviněný, překročiv 50. rok věku svého, v československé armádě činnou vojenskou službu ani nekonal a také k ní vůbec povinen nebyl, jsou příslušny k rozhodnutí o obnově vztažně o pokračování v trestním řízení ve smyslu §§ 386 a 16 voj. tr. ř. civilní trestní soudy, a následkem toho nemohou šetření absolutně nepřísušného vojenského prokurátora příslušnost vojenských trestních úřadů založiti. Ježto pak nejde o obnovu trestního řízení ve vlastním slova smyslu, nýbrž pouze o pokračování v řízení zastaveném již před podáním žaloby, a toto k pokračování dle § 402 v. tr. ř. na formelní předpisy obnovy vázáno není, nemá zde místa ustanovení § 393 odstavec čtvrtý voj. tr. ř. a proto také i nejvyšší soud přistupuje k mínění nejvyššího vojenského soudu, že není zapotřebí, by tento učinil výrok o přípustnosti obnovy po rozumu posledního odstavce § 393 voj. tr. ř., a o této bude rozhodnutí civilnímu trestnímu soudu jedině podle předpisu § 352 tr. ř.

### Čís. 1025.

**Podání na soud, by byla vyšetřena určitá okolnost, o níž podatel věděl, že nenastala, není ještě podvodem.**

(Rozh. ze dne 29. listopadu 1922, Kr II 624/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 12. května 1922, kterým byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dokonaného podvodu dle §§ 8, 197, 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

### Důvody:

Napadený rozsudek zjišťuje, že Antonín M. dne 29. září 1920 v polední dobu po svém kočím Vasilu K-ovi a nádeníku Františku S-ovi poslal obžalované zpět zapůjčených mu obžalovanou 9 pytlů pšenice po 50 kg v ceně tehdejší 1 q po 180 K a že jmenovaní pšenici tu obžalované samé doručili a do síně zanesli. Rozsudek dále zjišťuje, že obžalovaná vůči Antonínu M-ovi dále před jinými osobami a v oznámení na okresní soud v K. tvrdila, že obilí zpět nedostala, že tak učinila proto, by ještě jednou od M-a obilí zpět dostala, že však se jí to nezdařilo jediné pro bdělost M-ovu, o němž se domnívala, že zapomene, že jí obilí vrátil. V jejím podání na okresní soud v K. ze dne 1. března 1921, které učinil její právní zástupce a v němž obžalovaná tvrdí, že jí pšenice odevzdána nebyla, ač jí sdělil, že jí pšenici zaslal a v němž žádá za vyšetření, spatřuje soud snahu, lstivé předstírání sesílit. Na základě tohoto zjištěného děje uznal nalézací soud stěžovatelku vinnou zločinem nedokonaného podvodu dle §§ 8, 197, 200 tr. zák. Zmateční stížnost, uplatňujíc zmatek dle § 281 čís. 9 a) tr. ř., uvádí, že pouhé tvrzení, že obžalovaná pšenice nedostala, a podání shora uvedeného oznámení není jednáním, pokud se týče předstíráním lstivým a že nad to nebylo jednání to způsobilým uvést M-a v omyl. Zmateční stížnost jest v tomto směru v právu. Přestírání, pokud se týče jednání jest lstivým tehdy, když podle konkrétního stavu věcí jest způsobilým k ošálení, k oklamání. V tomto případě zajisté pouhé popírání obžalované, že pšenici neobdržela, nebylo způsobilým M-a uvést v omyl a ho o pravém stavu věci oklamati. K zapírání obžalované by byly musily přistoupiti ještě jiné okolnosti, které by byly bývaly s to, jednání jejímu zjednatí způsobilost k oklamání, a ráz lstivosti. Takovým jednáním nebylo ani podání obžalované na okresní soud v K., kde žádala pouze o vyšetření. Obžalovaná neučinila ničeho, čím by snad se pokoušela zhoršiti postavení M-ovo v případném sporu. Při tom se podotýká, že, i kdyby byla obžalovaná jako strana v civilním sporu při svém tvrzení setrvala, byla by trestnou jen za podmínek § 377 c. ř. s. Soud nalézací takových okolností nezjistil, ba ani nezjistil, zda a jak obžalovaná M-a o opětné vrácení pšenice upomínala.

### Čís. 1026.

**Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).**

**Kupitel předmětu potřeby nemůže se státi spoluvinníkem na prodávě předražování.**

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1922, Kr I 1144/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při kraj-